

léhají též jiným změnám než měnovým. I sama devalvace domácí měny do určitých hranic zachovává po delší dobu mzdy a ceny surovin a výrobků domácího původu bez podstatných změn a tak dostává se domácímu výroci, kterému třeba platiti podle valutové doložky, prémie, která není hospodářsky odůvodněna.

Platí-li přes to smlouva v takovém případě, nemožno jí upřítí platnosti, když následkem poklesu cizí valuty, která usměrňuje plnění v Kč, dostane se výhody dlužníkovi. Risiko je tedy oboustranné, které právě plyne z povahy takové smlouvy.

Námítka žalované strany, že devalvace dolaru v U. S. A. stala se nezákonným způsobem, nebyla ničím doložena. Opak toho plyne z Rozhodnutí Nejvyššího soudního dvoru ve Washingtoně, uveřejněných v díle Arpáda Plascha »Die Goldklausel«. Ostatně je nesporno, že záznam dolarového kursu na pražské burse byl a je in continuo veden, a právě tato okolnost rozhoduje podle výslovného znění úmluvy.

Vývody odvolacího soudu, vztahující se na udánlivé odpoutání dolaru od zlata, jsou mylny, neboť zmíněným zákonným zásahem byl obsah zlata v nynější měnové jednotce cen snížen.

Předmětná doložka neobsahuje však žádného ustanovení, které by se vztahovalo též na obsah zlata v dolaru a podle toho by upravovala jeho hodnotu v poměru k čsl. koruně.

Právě tak jako je pro spor bezvýznamnou intence jedné ze stran, která nebyla druhou vzata na vědomí, resp. nedošla výrazu ve smlouvě, tak je nerozhodnou i okolnost, zdali ředitel žalované strany, která osnovala dopis z 1. srpna 1928, ovládal dostatečně řeč, v které byl dopis psán.

Protože je nesporno, že citovanou smlouvou určené předpoklady k žádosti žalující strany za snížení jednotkové ceny v tomto případě se splnily a podle vyloženého stanoviska také žádost byla i oprávněná, a to placení s výhradou požadovati zpět to, co jí žalovaná strana vyúčtovala podle svého nesprávného stanoviska, zůstává spornou jen otázka výšky žalobního nároku, kterou nižší soudy se neobíraly, pročez bylo třeba napadený rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta, změnit podle výroku a odvolacímu soudu uložit, aby ohledně výšky žalobního nároku dále projednával.

(Rozh. nejv. soudu ze dne 20. 5. 1936, č. j. R III 725/35.)

V. s. r. Karel Křepelka.

Platební výměry nemocenských pojišťoven jako exekuční tituly a osvědčovací akty správní.

Při rozvrhu nejvyššího podání vznesl knihovní věřitel odpor proti příkázání pojistných příspěvků, úroků a exekučních výloh okresní nemocenské pojišťovně v žádaném přednostním pořadí a

odůvodnil jej tím, že ani přihláška sama, ani originální platební výměry nebyly podepsány způsobem v zákoně předepsaným, neboť přihláška byla podepsána pouze vedoucím úředníkem, platební výměry byly podepsány vedoucím úředníkem, kdežto podpis starosty byl faksimilován.

Odporu oprávněného věřitele exekuční soud vyhověl a nepřikázal nemocenské pojišťovně žádných platů v přednostním pořadí.

Exekuční soud opíraje se o ustanovení § 210 ex. ř. a § 292 čr.s. ve spojení s ustanovením zákona o sociálním pojištění rozhodl, že veřejné listiny musí býti vyhotoveny v předepsané formě, zejména pak, že faksimile nenahrazuje podpis a že tudíž ani přihláška, ani jako doklad předložené platební výměry, nejsou řádným osvědčovacím správním aktem o pohledávce nemocenské pojišťovny.

K rekursu nemocenské pojišťovny zaujal rekursní soud totéž stanovisko a potvrdil napadené rozvrhové usnesení. Při tom zejména poukázal k tomu, že exekuční soud není povinen, ba ani oprávněn konati jakékoliv šetření o nárocích osob, odkázaných se svými nároky na nejvyšší podání. Pokud stěžovatelka uplatňovala, že jde o vadu formální, kterou měl odstraniti exekuční soud z moci úřední, rozhodl rekursní soud, že tomu tak není, poněvadž ustanovení § 210 ex. ř. jest rázu kogentního. V tom směru pak poukázal rekursní soud na rozhodnutí č. 8095 a 12000 Sb. Vážný, dále pak na studii dr. F. Janošíka a dr. A. Rydla: »Výklad k zákonu o pojištění zaměstnanců«, posléze i na rozhodnutí č. 5206, 10.290 a 10.797 Sb. Vážný.

Pokud se stěžovatelka dovolává toho, že přihláška i platební výměr jest korespondencí, která může býti podepisována jen vedoucím úředníkem, vyvrací tento názor rekursní soud poukazem na zákon a zejména na tu okolnost, že platební výměr opatřený doložkou vykonatelnosti jest exekučním titulem a může býti proto soudem přezkoumán po stránce formální, avšak exekuční soud nemůže, ba ani nesmí konati nějaká šetření o oprávněnosti nároků.

K dovolacímu rekursu nejvyšší soud potvrdil rozvrhové usnesení exekučního soudu v napadené části v celém rozsahu a v důvodech poukázal k správným a výstižným důvodům rekursního soudu, neboť obsah dovolacího rekursu se v podstatě ztotožňoval s rekuresem.

Rozhodnutí nejvyššího soudu výše uvedené jest zásadního významu, neboť řeší v podstatě tutéž otázku, kterou již vyřešil usnesením ze dne 22. listopadu 1930 č. j. R I 625/30 č. 10342 Sb. Vážný, kde šlo o používání faksimile na vykonatelném výkazu nedoplatků berního úřadu. Nyní vyřešil výše uvedeným rozhodnutím tuto otázku stejně i pokud jde o platební výměry nemocenských pojišťoven, kterážto otázka, pokud je pisateli známo, dosud nebyla řešena.

Proto je nutno bedlivě si všimati i formálních náležitostí platebních výměrů, poněvadž se zhusta stává, že platební výměry nemocenských pojišťoven ba i jiných ústavů, které se svými nároky

jsou odkázány na nejvyšší podání, pokud se týče mají nárok na přednostní uspokojení, nemají náležitostí zákonem předepsaných.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. června 1936, č. j. R I 598/36.) Dr. J. R. J e n i š t a.

Zajištění daní záznamem zástavního práva bez zajišťovacího příkazu podle § 284 zák. o přímých daních nepřípustno.

Okresní soud povolil na pouhou žádost berního úřadu exekuci záznamem zástavního práva za pohledávku čsl. státu na daních s přírážkami na nemovitosti dlužníka.

Stížnosti dlužníkově krajský soud vyhověl a návrh berního úřadu zamítl z těchto důvodů:

Prvý soud v odpor vzatým usnesením povolil k návrhu vymáhající strany záznam zástavního práva za pohledávku čsl. státu v daních a přírážkách. K návrhu nebyl zajišťovací příkaz (§ 284 zák. o př. daních a prov. neříz.) připojen. Exekuci k zajištění daně dosud nepředepsané nebo nesplatné lze povolit výhradně jen na základě takového zajišťovacího příkazu, jenž tvoří podle § 1, č. 13 ex. ř. exekuční titul (vide rozh. nejv. soudu R I 855/35 z 22. 11. 1935).

Neprávem proto první soud exekuci záznamem zástavního práva povolil a bylo proto v odpor vzaté usnesení změnit tak, jak se stalo.

Dovolací stížnosti finanční prokuratury nejvyšší soud nevyhověl.

Odůvodnění: Rekursní soud vyložil správně důsledky §§ 284 až 290 zákona ze dne 15. června 1927 č. 76 Sb. z. a nař. hledíc k předpisům dvorských dekretů z 18. září 1786 čís. 577 lit. c) sb. j. z. a ze dne 24. října 1806 čís. 789 sb. j. z. a § 38 lit. c) knihovního zák., že lze zajišťovací exekuci povolit výhradně jen na základě zajišťovacího příkazu, jenž tvoří exekuční titul podle § 1, čís. 13 ex. ř. Uvedenými předpisy bylo doplněno ustanovení § 371 ex. ř. dalším případem, kdy jest exekuci zajišťovací povolit bez osvědčení podle § 370 ex. ř. (rozh. č. 14.616 Sb. n. s.).

Pokud dovolací rekurs poukazuje k tomu, že jde o případ zajištění již splatných daní podle prvního odstavce k § 284 prováděcího nařízení k zákonu o přímých daních čís. 76/1927 Sb. z. a n. (vládní nař. ze dne 20. prosince 1927 čís. 175 Sb. z. a n.), přehlíží, že o takovéto zajištění na základě v ý k a z u n e d o p l a t k ů, jak to nařízení předpisuje, nebylo berním úřadem žádáno.

(Rozhodnutí nejv. soudu z 11. IX. 1936 čj. R I 851/36.)

Poznámka zasilatele: Sr. článek Grňův v Právniku 1936, str. 24 a dr. Jos. Trnečky tamtéž str. 187. Dr. J a n B a x a.